

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΖΗΤΙΑΝΩΝ

Τὸ χρηματοκρίσιον ἐνδὲς Ἰταλοῦ ζητιάνου. Τὰ χρυσαφικά τῆς γρηῃς Μουσάρ. Πῶς τιμωροῦσαν τοὺς ζητιάνους στὶς διαφόρες χώρες τῆς Εὐρώπης. Ἡ τραγικὴ πύρξ τοῦ Κεσοῦργου καὶ τῆς Στουτγάρτης. Ζητιάνοι βαθύπλευροι. Ὁργάνωσις ζητιάνων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΣΦΑΛΩΣ θὰ ξέρετε τὴν παρουσίαν ποὺ λέει ὅτι: «ὁποῖος δαυλεῖ εἶχε ἓνα πονκάμισο, κ' ὁποῖος δὲν δαυλεῖ εἶχε δύο»; Ἀπὸ σὺλλογίζεται κανεὶς ὑστερα ἀπὸ τὸ διάβασμα μιάς ἐκκλησιαστικῆς ἐιδίξεως, ἡ ὁποία δημοσιεύτηκε αὐτὲς τὶς ἡμέρας στὶς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας.

Τὴν περσασμένην ἑβδομάδα δύο ἀστυνομικοὶ ἔπασαν στὸ Τορίνο ἓνα γέρον Ζητιάνο, ντυμένο μὲ ἀφάνταστα ρουτάρὰ κομμάτια, ὁ ὁποῖος παρέβαινε τὴν ἀσθητικὴν ἀστυνομικὴν διάταξιν κ' ἔπιπαινε στὰ μαγαζιά γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσίην...

Ὁ Ζητιάνος αὐτός ποὺ σερότανε κυριολεκτικὰ στοὺς δρόμους μισόγυμνος, δὲν ἔπεσε στὰ χεῖρα τῶν ἀστυνομικῶν, τρουκορατήθηκε τόσο ἀπὸ ἓνα φαινομενικῶς ἀδικαιολόγητο φόβο, ὥστε ἔβγαλε τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ ὑποφαστοῦν ὅτι ἡ ζωὴ του θὰ εἶχε κάποιο σκοτεινὸ μυστικὸ πλῆθος νὰ τὸ ἐξήχησάν με κάθε τρόπο. Ζήτησαν λοιπὸν νὰ μάθουν τ' ὄνομά του, μὰ ὁ Ζητιάνος ἀρνιήθηκε νὰ τοὺς τὸ πῇ. Ζήτησαν ἀκόμη νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὸ σπίτι του, μὰ κ' αὐτὴ τῆ φορὰ θεώθηκαν μπροστὰ στὴν θύρα ἐπισημῶς ἀρνῆσαι. Τέλος, ἔβγαλαν τὴν ἰδιότητά του κ' ὅπως συμβαίνει συνήθως ἐν κατὰ τέτοιαις περιστάσει, ἔβαλαν εἰς ἐνέργειαν τὰ μεγάλα μέσα... Ὁ Ζητιάνος τότε ἀναγκάστηκε ν' ἀποκάλυψῃ ὅτι λεγότανε Μικέλε Κασσαρίν κ' ὅτι καθότανε σ' ἓνα ἰσόγειο τῆς ὁδοῦ Μιλάννα, σὲ μιά παλιὰ καὶ λαϊκὴ συνοικίαν τοῦ Τορίνου.

Περίεργοι λοιπὸν οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν πῆραν μαζί τους καὶ πῆγαν στὸ σκοτεινὸ ἰσόγειο τοῦ, δίχως νὰ φαντάζονταν ὡστόσο τὴν ἐκπέδησιν ποὺ τοὺς περιμένε ἐκεῖ πέρα, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν πρόχειρην ἔρευνα ποὺ ἔκαναν, ἀνακάλυψαν πίσω ἀπὸ ἓνα σωρὸ παλιὰ κ' ἀλλοτρώσασαλα πράγματα ἓνα σιδηρένιο χρηματοκιβώτιο!...

Τὸ ἄνοιξαν τότε μετὰ τὰ κλειδιά ποὺ πῆραν διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὸν αὐστηρικὸν Κασσαρίν κ' εἶδαν κατάπληκτοι ὅτι ἦταν γεμάτο ἀπὸ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ νομίσματα, ποστικαμένα σὲ διαφόρες θέσεις, καθὼς καὶ ἀπὸ χρυσονομίσματα καὶ χρυσογραμμάτια!...

Ὁ Μικέλε Κασσαρίν, ὁ γέρον ποὺ Ζητιάνος, μισόγυμνος στοὺς δρόμους, εἶχε μιά περιουσίαν ἡ ὁποία ἔπερνοῦσε τὶς 300.000 λιρέτες, δηλαδή τρία περίπου ἑκατομμύρια δραχμῶν!...

Ὁ Ζητιάνος αὐτός, φιλόργουτος ὥπως ὅλοι οἱ ἀπατεῶνες τοῦ συναφιῶ του, εἶχε κατορθώσει μέσα σὲ πενήντα χρόνια νὰ συγκεντρώσῃ μὲ ἀνάπτυκτες στερεῆσεις, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὶς πρὸ ἔξυπνες ἀπάτες, ὅλη αὐτὴ τὴ μεγάλη περιουσίαν.

Ὁ Μικέλε Κασσαρίν ὅμως δὲν εἶνε κανένα φαινόμενο. Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ γράψῃ ἓνα περίεργον καὶ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον βιβλίον μετὰ πόρνοις ἱστορίαις Ζητιάνων, οἱ ὁποῖοι ἐκμεταλλεύονται τὴν συμπόνιαν τῶν ἀνθρώπων καὶ θησαυρίζουν. Πέθανε ἀκριβῶς δὲν πέθανε στὸ Παρίσι ἢ περὶ τῆς Ἐλισαβεττά Μουσάρ, τὴν ὁποία οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ λαλοῦν οἰζόντας τὴ φωνάζανε μετὰ τὸ χαϊδευτικὸν τῆς ὀνομα «Μπέττα», ποὺ σημαίνει «ἀνόητη»;... Αὐτὴ λοιπὸν ἡ γρηῃ Ζητιάννα ἦταν ἀπὸ τὶς πρὸ παρῶντες καὶ τὶς πρὸ ὑποπτες μορφῆς τῆς κοσμοπόλεως. Κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε κατορθώσει ποτὲ νὰ μάθῃ τὰ μυστικὰ τῆς ὅσο ἄσους καὶ μόνο μετὰ τὸ θάνατό τῆς ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε τὴν πραγματικὴν τῆς προσωπικότητα. Ἡ «Μπέττα» Μουσάρ ἦταν σ' ὅλη τῆς τῆ ζωὴ μιά μυστηριώδης κλεπταποδόχος, ἡ ὁποία εἶχε τὴν μανίαν νὰ ἀγοράζῃ ἀπὸ τὶς ὑποπτες ὑπηρετίαις κ' ἀπὸ τὶς γυναῖκες τοῦ δρόμου τὰ χρυσαφικά ποὺ ἔκλεβαν, μετὰ ἐλάχιστα χρήματα καὶ νὰ τα μαζεύῃ μέσα σὲ παλιὰς μύλωνες κάλτσες, τὶς ὁποῖες ἐκρυβε κάτω ἀπὸ τὸ ἀκρυβένιο στρώμα τῆς. Αὐτὸς ὁ θησαυρὸς ποὺ ἄξιζε περισσότερο ἀπὸ 800.000 φράγκα, δηλαδή περισσοτέ-

ρο ἀπὸ ἔξη ἑκατομμύρια δραχμῶν, θὰ μπορούσε νὰ στολίσῃ τὴν θείονα τοῦ καλύτερου κοσμηματοπωλείου τῆς λεωφόρου τῆς Ὀυερας. Κι' ὅμως ἡ φιλόργουτη γρηῃ Μουσάρ πέθανε μὰ νύχτα ἀπὸ τὸ γῆνο κ' ἀπὸ τὴν πείναν ἐπιλωμένη ἀπάνω στὰ κρημνέναν χρυσαφικά τῆς, τὰ ὁποῖα εἶχε μαζέψει ὑπομονητικὰ σαράντα ὀλόκληρα χρόνια μετὰ τὰ λεφτὰ ποὺ τῆς ἔδιναν ἡ φιλόδοξοι κινεῖς.

Ἡ Μουσάρ, καθὼς βλέπετε, συνήχισε τὴν παλιὰ παράδοσιν τῶν Ζητιάνων τῆς «Ἀλλῆς τῶν Θανατιῶν», τῆς περιήρησις αὐτῆς αἰλιῆς ποὺ περιγράφει ὁ Βίκτωρ Οὐγγὰρ στὴν «Παναγία τῶν Παρισίων», καὶ στὴ θεοὶ ἀκριβῶς τῆς ὁποίας ἔχει κτιστὴ σήμερον τὸ σινεμά «Μιρκά», τὸ πρὸ μιστόντο καὶ τὸ πρὸ πολυτελὲς ἀπ' ὅσα ἰσχυροῦν στὸ Παρίσι...

Ὁ Ζητιάνος ἦσαν πάντα ἡ φοβερότερη πληγὴ τῆς κοσμοπόλεως. Μέχρι τοῦ 1500, ὁποῖοι ἀπ' αὐτοὺς ἔφεταν στὰ χεῖρα τῆς ἀστυνομίας, μαστιγονόντων ἀπὸ τὸ δῆμο μέχρως αἰματος στὴν πλατεία τῆς Γαίθης καθὼς καὶ μπροστὰ στὴ μακρὴ πλατεία τῆς μητροπόλεως τῆς Παναγίας.

Στὴν Ἀγγλία ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μαστίγωσιν, οἱ Ζητιάνοι κ' οἱ ἄλλοις ἐτροκοροῦντο κ' ἀπὸ μιά ἄλλη πρὸ σκληρῆ τιμωρία: τοὺς ἔβαλαν τ' αὐτὰ! Ἡ βασίλισσα Ἐλισαβεττά μάλιστα, ἂν κ' ἔθεωρετο ὡς γυναῖκα μετὰ καλὴν καρδίαν, εἶχε διατάξει καὶ τοὺς κρημνοῦσαν, ὅταν ἦσαν μεγαλύτεροι ἀπὸ δεκαοκτὼ χρόνων. Στὴν Ἰσπανίαν ἡ τιμωρία τῶν Ζητιάνων ἦσαν ἀνάλογος τῆς στραβοκεφαλίας τους. Τὴν πρώτην φορὰ ποὺ ἔπιπαινε ἓνα Ζητιάνο ἡ ἀλήθεια νὰ γυρῆσῃ ἐλεημοσίην ἀπὸ τοὺς διαδάτες ἢ νὰ ζητιανεύῃ στὰ σπίτια, τὸν τιμωροῦσαν μετὰ ἐκατὸ ραβδισμοῦ στὴ σάχη καὶ στὰ πέματα τῶν ποδιῶν. Τὴ δεύτερην φορὰ τὸν μαστίγωναν ὥσπου νὰ ματώσῃ καὶ τὸν ἔρριχναν ἓνα χρόνον στὶς φυλακὰς. Ἄν ἐξακολουθοῦσε ὅμως νὰ εἶνε στραβοκεφαλίας καὶ νὰ ζητιανεύῃ ὑστερα ἀπ' αὐτὲς τὶς σκληρὰς τιμωρίας, τὸν φλοδοφοῦσαν γιὰ τελευταία φορὰ μετὰ ἐκατὸ ραβδισμοῦ καὶ τὸν στέλνανε στὰ κάτεργα γιὰ τέσσερα χρόνια. Ἄν τώρα οὐτε κ' αὐτὴ ἡ τιμωρία δὲν τὸν ἔβγαλε νὰ βάλῃ μυαλό καὶ τὸν ἐναντιῶταν νὰ ζητιανεύῃ στοὺς δρόμους, τὸν ἔστειλαν στὰ κάτεργα ἰσοβίου...

Πρὸ σκληρῶς ἦσαν ἡ τιμωρία τῶν Ζητιάνων τὸν παλιὸ καιρὸ στὴ Γερμανίαν. Ἀπὸ ἓνα χρόνιον ἀπὸ 1536, βλέπομε ὅτι στὴν Οὐιργίαν καὶ στὴ Βυροτεμβέρην, ὅταν οἱ Ζητιάνοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ ξεγελοῦν τὸν κόσμο μετὰ ψεύτικες ἀρρώστειαις καὶ μετὰ τεχνικῆς παραμορφώσεαις τοῦ σώματός τους, καγόντωναν ζωντανοὶ στὶς δημόσιαις πλατείαις.

Στὸ Κεσοῦργον μάλιστα τὴν Ἀνοξίαν τοῦ 1563 κάρταν ζωντανοὶ ἀπάνω στὴν πυρὰ τέσσαρις Ζητιάνοι, οἱ ὁποῖοι ἔβγαλαν τοὺς τυφλοὺς καὶ τοὺς χωλοὺς, ἔνω ἔβλεπαν καὶ περπατοῦσαν καλύτερα ἀπὸ τὸν καθένα. Στὴ Στουτγάρτη πάλι, κατὰ τὸ 1570, οἱ Ζητιάνοι εἶχαν καταπτήσῃ τόσο ἀνυπόφορον, ὥστε ἡ ἀρχὴ ἀναγκάστηκε νὰ ἐκδώσων ἀυστηρῆς διατάξεις καὶ νὰ καθορίσων μὲ ἀλόκληρη σειρὰ ποινῶν, ἀπὸ τὴ μαστίγωσιν καὶ τὰ βασανιστήρια μέχρι τοῦ θανάτου, γὰ ὅσους ἰδίως ἐξαπατοῦσαν τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως, κάνοντας ψεύτικα τοὺς ἀναήθους. Ἀποτέλεσμα τῶν αὐστηρῶν αὐτῶν μέτρων ἦταν νὰ καοῦν ζωντανοὶ στὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Γοθάρδου εἴκοσι Ζητιάνοι, οἱ ὁποῖοι ὅπως ἀναφέρει ὁ γρονθοκροφῶς Γιῶνας Ἀντμπαρ «ἐξαπατοῦσαν τοὺς ἐπίμοιους τεχνίτας τῆς πόλεως κ' ἔλαβαν παρ' αὐτῶν ἐνδύματα ἢ τροφίμα τὰ ὁποῖα μετεπίπαινον εἰς τοὺς πτωχοὺς. Οἱ περισσοτέροι ἐξ αὐτῶν ἐθησαυρίζων κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἦσαν πλουσιώτεροι ἀπὸ πολλὰ μέλη τῆς συντεχνίας τῶν ευροδευτῶν καὶ τῶν βαρλοποιῶν...»

Ζητιάνοι τοῦ Παρισίου, κάτω ἀπὸ μιά γέφυρα τοῦ Σηκονάνα.

Μὲ παρόμοιαις ἀυστηρῆς τιμωρίας προσπαθοῦσαν νὰ περιορίσων τὸν ἀριθμὸ τῶν Ζητιάνων κ' ἡ ἄλλες χώρες τῆς Εὐρώπης. Ἐκεῖνὴ ἡ χώρα ὅμως, ἡ ὁποία παρουσιάζε τὸ θέαμα ἀληθινῆς Κο-

